

Nicholas Sparks

Een liefde om nooit te vergeten

Wat als je de liefde van je leven vindt...
en direct weer verliest?

ISBN 978-90-225-8362-3
ISBN 978-94-023-1135-8 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Walk to Remember*
Vertaling: Rika Vlieg
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 1999 Nicholas Sparks Enterprises, Inc.
Published by arrangement with Little, Brown and Company
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Dit boek verscheen eerder bij Uitgeverij Kok onder de titel *De geur van seringen*.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn ouders, in liefdevolle herinnering.

Patrick Michael Sparks (1942-1996)

Jill Emma Marie Sparks (1942-1989)

En voor mijn broer en zus, met heel mijn hart en ziel.

Micah Sparks

Danielle Lewis

Proloog

Toen ik zeventien was, veranderde mijn leven voorgoed.

Ik weet dat er mensen zijn die er niets van begrijpen wanneer ik dit zeg. Ze kijken me bevreemd aan, alsof ze proberen te peilen wat er destijds gebeurd zou kunnen zijn, maar ik neem zelden de moeite nadere uitleg te geven. Omdat ik al het grootste gedeelte van mijn leven hier woon, vind ik dat ik alleen maar uitleg hoef te geven op een manier die mijzelf aanstaat, maar dat kost meer tijd dan de meeste mensen me willen gunnen. Mijn verhaal kan niet in twee of drie zinnen worden samengevat; het kan niet zo kernachtig en eenvoudig onder woorden worden gebracht, dat je onmiddellijk begrijpt waar het om gaat. Het is inmiddels veertig jaar geleden, maar de mensen die nog steeds hier wonen en mij destijds kenden, nemen het voor lief dat ik geen nadere uitleg geef. Tot op zekere hoogte is mijn verhaal ook hun verhaal omdat het iets was dat we gezamenlijk hebben meegemaakt.

Maar ik was er het nauwst bij betrokken.

Ik ben nu zevenenvijftig, maar ik herinner me dat jaar nog als de dag van gisteren, tot in de kleinste bijzonderheden. In gedachten beleef ik dat jaar nog vaak opnieuw, en ik realiseer me dat

ik altijd een eigenaardige mengeling van verdriet en vreugde voel wanneer ik dat jaar opnieuw beleef. Er zijn momenten dat ik het liefst de klok terug zou draaien om al het verdriet weg te nemen, maar ik heb het idee dat ook de vreugde verdwenen zou zijn wanneer ik dat zou kunnen doen. Daarom geef ik me over aan de herinneringen zoals ze bij me opkomen, niet één uitgezonderd; laat ik me er als het even kan door leiden. En dat gebeurt vaker dan ik laat merken.

Het is 12 april in het laatste jaar voor het millennium; ik stap mijn huis uit en snuif de geur van seringes op. Het is een bewolkte, grijze dag, maar terwijl ik de straat uit loop, valt me op dat ook de kornoelje en de azalea's in bloei staan. Ik rits mijn jack een klein stukje dicht. Het is fris buiten, maar ik weet dat het nog slechts een kwestie van weken is voordat het buiten aangenaam toeven is en de grijze luchten plaatsmaken voor het soort dagen dat maakt dat North Carolina een van de mooiste plekken op aarde is.

Met een zucht merk ik dat het allemaal weer boven komt drijven. Ik sluit mijn ogen en dan begint het: de jaren verstrijken in omgekeerde richting, langzaam tikkend gaat de tijd achteruit, alsof de wijzers van de klok in de verkeerde richting draaien. Het lijkt wel of ik met de ogen van iemand anders mezelf jonger zie worden; ik zie mijn grijze haar donkerblond worden; ik voel de rimpeltjes rond mijn ogen verdwijnen, mijn armen en benen meer gespierd worden. Wat ik in de loop van mijn leven allemaal heb bijgeleerd, vervaagt en mijn argeloosheid keert terug terwijl dat veelbewogen jaar naderbij komt.

Dan begint ook de wereld om me heen te veranderen: straten versmallen en een paar veranderen in grintpaden, uitdijende buitenwijken maken plaats voor landerijen, in het centrum wemelt het van de mensen die in de etalage kijken wanneer ze langs Sweeney's bakkerij en Palka's slagerij lopen. De mannen hebben

een hoed op, de vrouwen gaan gekleed in een jurk. De klok in de klokkentoren van het gerechtsgebouw verderop in de straat luidt...

Ik doe mijn ogen open en blijf een moment stilstaan. Ik sta voor de kerk van de baptisten en wanneer ik naar de puntgevel staar, weet ik precies wie ik ben.

Ik heet Landon Carter en ik ben zeventien jaar.

Dit is mijn verhaal; ik beloof dat ik niets zal verzwijgen.

In het begin zal je erom glimlachen, maar er komt een moment dat je erom zult huilen – zeg niet dat je niet bent gewaarschuwd.

1

In 1958 was er geen verschil te ontdekken tussen Beaufort in North Carolina, een plaatsje aan de kust in de buurt van Morehead City, en iedere willekeurige andere plek in het zuiden van de Verenigde Staten. Het was zo'n plaatsje waar in de zomer de vochtigheidsgraad zo hoog was dat iemand die buiten de post ging ophalen, het gevoel kreeg dat hij nodig onder de douche moest. Van april tot eind oktober liepen de kinderen er op blote voeten onder de welig met bromelia's begroeide eikenbomen door. Je zwaaide er vanuit je auto naar iedereen die je onderweg tegenkwam, of je die persoon nu wel of niet kende, en je rook er wat uniek is voor de beide Carolina's: de geur van dennen, zout en zee. Voor veel inwoners van Beaufort was vissen in de Pamlicobaai of krabben vangen in de rivier de Neuse een manier van leven en er was geen water langs de kust waar je geen boten afgemeerd zag liggen. Er waren maar drie televisiezenders te ontvangen, maar de televisie was niet belangrijk voor diegenen onder ons die daar opgroeiden. In plaats daarvan draaide ons leven om kerkelijke gemeenschappen waarvan er alleen al binnen Beaufort zelf achttien waren. Ze droegen namen als de Christelijke Verbondskerk,

de Gemeente van Hen die Vergeving Ontvingen, de Grote Verzoenzondagsgemeente, en dan had je natuurlijk ook nog de baptistengemeenten. In mijn jeugd was dat verreweg de populairste gezindte, want er was feitelijk op elke straathoek een gebouw van een baptistengemeente, maar iedere gemeente achtte zich ver boven alle andere verheven. Je had er allerhande baptistengemeenten: vrije baptisten, zuidelijke baptisten, verenigde baptisten, missionaire baptisten, onafhankelijke baptisten... Nou ja, je snapt het al wel.

Destijds werd de grootste gebeurtenis van het jaar gesponsord door de baptistengemeente in het centrum – de zuidelijke baptisten als je het per se wilt weten – en de plaatselijke middelbare school. Elk jaar rond kerst lieten zij in de schouwburg van Beaufort een groots opgezet toneelstuk opvoeren. Dat was in feite een toneelstuk dat was geschreven door Hegbert Sullivan, een dominee die vast al zo oud was als Methusalem. Nee, oké, zo oud was die man nu ook weer niet, maar wel zo oud dat je bijna door zijn huid heen kon kijken. Die was altijd – hoe noem je dat? – klam en doorschijnend. Kinderen hielden bij hoog en bij laag vol dat ze het bloed door zijn aderen zagen stromen, en zijn haar was net zo wit als dat van die konijntjes die je rond Pasen in dierenwinkels ziet.

Maar om terug te komen op dat toneelstuk – dat heette *De kerstengel* en hij schreef het omdat hij niet jaar in, jaar uit *A Christmas Carol*, dat oude vertrouwde kerstspel van Charles Dickens, wilde laten opvoeren.

Hij vond Scrooge een heiden die alleen maar tot inkeer kwam doordat hij geestverschijningen zag, geen engelen – en hoe kon je trouwens zeker weten dat zij door God waren gestuurd? En hoe kon je zeker weten dat hij niet weer zijn zondige manier van leven zou oppakken als ze niet rechtstreeks vanuit de hemel naar hem toe waren gestuurd? Het toneelstuk maakte je wat dat betreft

aan het eind niet echt veel wijzer – het speelt min of meer in op het geloof en zo – maar Hegbert had geen vertrouwen in geestverschijningen als ze niet echt door God waren gezonden. Omdat dit niet in duidelijke taal werd verklaard, had hij er grote problemen mee. Een paar jaar geleden had hij het einde van het stuk veranderd – er zelf min of meer nog een stuk aan vast gebreed waarin hij de oude Scrooge dominee laat worden en hem naar Jeruzalem laat trekken om daar op zoek te gaan naar de plaats waar Jezus ooit de Schriftgeleerden onderwees. Het kwam niet zo goed over, ook niet op de gemeenteleden die te midden van het overige publiek het spektakel met grote ogen zaten te bekijken. In de krant stond onder meer: ‘Het was beslist interessant, maar het was niet echt het stuk dat we inmiddels allemaal kennen en waar we allemaal graag naar komen kijken’. Daar kwam het door dat Hegbert besloot een poging te wagen zelf een toneelstuk te schrijven. Hij schreef uiteindelijk zijn hele leven al zijn eigen preken en er waren er bij, moesten we toegeven, die echt boeiend waren, vooral wanneer hij het had over ‘de toorn Gods die zou neerdalen op de hoereerders’ en wat er verder nog allemaal voor moois volgde. Hij raakte echt helemaal in vuur en vlam, kan ik je zeggen, wanneer hij het over hoereerders had. Dat was echt een stokpaardje van hem. Toen mijn vrienden en ik jonger waren, verstopten we ons achter een boom en riepen ‘Hegbert is een hoereerder!’ wanneer we hem over straat zagen lopen, en dan hadden wij een lol, alsof we de grappigste wezens waren die ooit op deze planeet hadden rondgelopen.

Die goeie ouwe Hegbert bleef dan altijd van het ene op het andere moment stokstijf staan en spitte zijn oren – nee, echt, je zag ze in beweging komen. Ook werd hij dan knalrood, alsof hij even eerder benzine had gedronken, en de grote groene aderen in zijn hals begonnen helemaal op te zwellen. Ik moest dan altijd denken aan die kaarten van de rivier de Amazone die je weleens

in het blad *National Geographic* ziet staan. Zijn ogen versmalden tot spleetjes terwijl hij van de ene naar de andere kant tuurde om ons op te sporen. Even later begon hij ook weer van het ene op het andere moment voor onze ogen te verbleken, zodat hij opnieuw die vissenhuid kreeg die we van hem gewend waren. Tjonge nou, dat was echt de moeite van het bekijken waard.

Wij verstopten ons dus nog steeds achter een boom en Hegbert (wat voor ouder noemt zijn kind trouwens Hegbert?) bleef daar staan wachten totdat wij ons gewonnen gaven, alsof hij dacht dat wij zo dom wel zouden zijn. Wij sloegen een hand voor onze mond om niet in lachen uit te barsten, maar op de een of andere manier wist hij toch altijd vast te stellen waar we uithingen. Hij draaide zich van de ene naar de andere kant en dan richtte hij die kraalooogjes van hem rechtstreeks op ons, dwars door de boom heen. 'Ik weet wie je bent, Landon Carter,' zei hij dan, 'en God weet het ook.' Dat liet hij een minuutje of wat bezinken en dan liep hij eindelijk weer door. Hij had alleen de gewoonte om ons dan de volgende zondag tijdens de preek strak aan te kijken en iets te zeggen als 'God is kinderen genadig, maar kinderen moeten ook braaf zijn'. Wij lieten ons dan op onze zitplaats een eindelijk onderuitzakken, niet van schaamte, maar om te verbloemen dat we opnieuw vreselijk veel lol hadden. Hegbert begreep ons helemaal niet en dat was eigenlijk vreemd, vooral omdat hij zelf toch ook een kind had. Maar ja, dat was natuurlijk een meisje. Daarover later meer.

Zoals ik dus al vertelde, schreef Hegbert op een gegeven moment *De kerstengel* en besloot dát toneelstuk te laten opvoeren in plaats van het andere. Het was goedbeschouwd eigenlijk niet eens een slecht stuk, zo bleek tot ieders verbazing het eerste jaar dat het werd opgevoerd. Het ging in wezen over een zekere Tom Thornton die een paar jaar geleden zijn vrouw had verloren. Deze man was heel vroom geweest, maar sinds zijn vrouw bij de

geboorte van hun kind was overleden, bevond hij zich in een geloofscrisis. Hij voedt zijn kleine meisje helemaal alleen op, maar hij is niet de beste vader die je je zou kunnen wensen. Het kleine meisje wil als kerstcadeau eigenlijk alleen maar een speciale speeldoos met in het deksel een engel gegraveerd, waarvan ze een plaatje heeft uitgeknipt uit een oude geschenkenfolder. De man doet erg veel moeite om het geschenk te bemachtigen, maar hij kan het nergens vinden. De avond voor kerst is hij er nog steeds naar op zoek, en terwijl hij winkel in, winkel uit loopt, komt hij een vreemde vrouw tegen die hij nooit eerder heeft ontmoet. Zij belooft hem te helpen het geschenk voor zijn dochter te vinden. Maar ze bieden eerst een of andere dakloze de helpende hand (die ze overigens in die tijd nog zwervers noemden), gaan bij een weeshuis langs om een paar kinderen te bezoeken en brengen daarna ook nog een bezoek aan een eenzame oude vrouw die gewoon behoefte aan gezelschap had op de avond voor kerst. Na dat bezoek vraagt de mysterieuze vrouw aan Tom Thornton wat hij als kerstcadeau wil hebben, en hij antwoordt dat hij zijn vrouw terug wil hebben. Ze neemt hem mee naar de fontein in de stad en zegt tegen hem dat hij in het water moet kijken. Daarin zal hij datgene vinden naar wie hij op zoek is. Wanneer hij in het water kijkt, ziet hij het gezicht van zijn dochtertje. Hij verliest ter plekke zijn zelfbeheersing en barst in tranen uit. Terwijl hij daar staat te snikken, gaat de mysterieuze dame ervandoor. Tom Thornton zoekt haar overal, maar kan haar nergens vinden. Uiteindelijk keert hij naar huis terug en onderweg speelt hem door het hoofd wat hij die avond allemaal heeft geleerd. Hij loopt de slaapkamer van zijn dochtertje binnen en het slapende kind doet hem beseffen dat zij het enige is wat hij nog van zijn vrouw over heeft. Hij begint opnieuw te huilen omdat hij weet dat hij als vader tekort is geschoten. De volgende ochtend staat wonder boven wonder de speeldoos onder de kerstboom en de engel die

erin is gegraveerd, lijkt precies op de vrouw die hij de vorige avond was tegengekomen.

Erg slecht was het dus eigenlijk niet. De toeschouwers huil-den, eerlijk gezegd, tranen met tuiten, elke keer wanneer ze er-naar keken. Er was elk jaar geen plaats in de kerk onbezet wan-neer het stuk werd opgevoerd, en doordat het zoveel bezoekers trok, moest Hegbert uiteindelijk uitwijken naar de schouwburg van Beaufort, waar veel meer zitplaatsen waren. Tegen de tijd dat ik in de bovenbouw van de middelbare school zat, werd het tweemaal opgevoerd voor een uitverkochte zaal. Dat was een verhaal op zich en zei ook wel iets over het stuk zelf, wanneer je bedacht wie het feitelijk opvoerden.

Hegbert wilde namelijk dat jongelui het stuk opvoerden – leer-lingen uit de bovenbouw van de middelbare school, niet een to-neelgezelschap. Ik denk dat hij van mening was dat het een leer-zame ervaring zou zijn voordat deze leerlingen naar de universiteit gingen en oog in oog kwamen te staan met al die hoereerders. Zo'n soort man was hij namelijk, snap je, iemand die ons altijd wilde behoeden voor verleidingen. Hij wilde dat we wisten dat God over je waakt, ook wanneer je niet meer thuis woont, en dat het uiteindelijk wel goed komt met je, als je maar op God vertrouwt. Dat was iets wat ik uiteindelijk ook leerde zien, maar het werd mij niet door Hegbert bijgebracht.

Zoals ik even eerder al vertelde, was Beaufort vrijwel gelijk aan al die andere, typisch zuidelijke plaatsjes, maar het had wel een interessante geschiedenis. De piraat Blauwbaard bezat er ooit een huis en zijn schip, Queen Anne's Revenge, ligt volgens zeggen een eindje uit de kust bedolven onder het zand. Nog niet zo lang geleden beweerden archeologen of oceanografen of hoe die mensen ook mogen heten die op zoek zijn naar dat soort dingen, dat ze het schip hadden gevonden. Helemaal zeker is dat alleen